

KUIFJE

HET WEEKBLAD VOOR JONGENS
VAN 7 TOT 77 JAAR

8 F. 36

NEDERLAND 60 Cts

ONS VOLLEDIG VERHAAL

DE VRIJHEIDSHELD

DE VRIJHEIDSHELD

DOOR D. ATTANASIO

IN juli van het jaar 1776 speelt en danst de jonge koningin van Frankrijk, Marie-Antoinette, onbezorgd met haar hofdames in de schaduw van de hoge bomen van het park van Versailles...

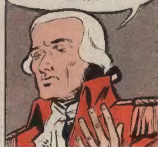

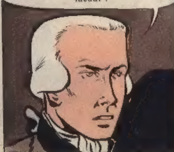

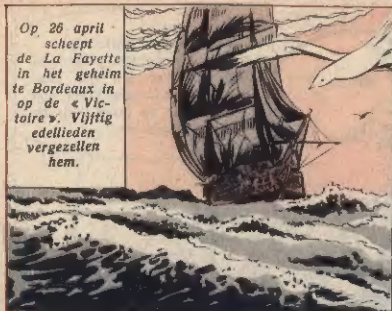

IN april 1777 neemt de La Fayette in het kasteel van Chavaniac afscheid van zijn jonge vrouw.

Op 26 april scheept de La Fayette in het geheim te Bordeaux in op de « Victoire ». Vijftig edellieden vergezellen hem.

Zeven weken later, voor Georgetown in Carolina...

Ik breng u de broederlijke groet van Frankrijk ! Wij zullen aan uw zijde strijden tot de onafhankelijkheid !

Leve Frankrijk !
Wij willen paarden kopen om Washington te Philadelphia te vervoegen !

En na een rit van 900 mijlen...

...bereiken zij het grootste kamp van de opstandelingen.
Generaal, hier zijn wij!
Nooit zullen wij dit edel gebaar vergeten!

Mijn troepen hebben geen schitterende uitrusting... Mijn soldaten hebben niet allemaal een uniform, maar ze zijn allen even dapper !

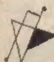

Wij zijn niet gekomen om kritiek uit te oefenen op uw troepen, wij komen om te dienen !

Wij stellen slechts twee voorwaarden : te strijden als eenvoudige soldaten en geen soldij te trekken !

Maar het Amerikaans kongres vindt het gebaar van de Fransen zo mooi dat...
Bij eenparigheid van stemmen werd de markies de La Fayette de rang verleend van generaal-majoor van het leger van de Verenigde Staten !

Op 11 september stoot het leger van de opstandelingen op de Engelse infanterie, onder het bevel van lord Cornwallis.

De Engelse troepen zijn gehard in de strijd, de schok is geweldig en de jonge opstandelingen wijken...
Halt !... Niet wijken !
Moed, vrienden ! Op de tanden bijten !

Ik ben geraakt !... Een kogel !... Het eerste geschenk van de Engelsen !
2

De kleine Fransman kreeg een kogel in het been!
Red hem want ik houd van hem als van een zoon!

Enkele dagen later...
Wij hebben Philadelphia moeten ontruimen, maar ernstiger is het feit dat Burgoyne uit Canada komt met 5.000 frisse en goed gedrilde soldaten!

Wij moeten trachten het centrum van de Engelsen te omsingelen. Gates valt dan met onze beste divisies Burgoyne in de rug aan.

Onvermoeid marsjeert het leger van de opstandelingen en bereikt de Engelse troepen nabij Saratoga...

De Britten worden bij verrassing omsingeld en gedwongen zich over te geven.

Intussen te Parijs...
Sire, deze overwinning werd in het land met geestdrift onthaald... Ik geloof dat de tijd gekomen is om officieel tussen te komen!

Het Frans eskader van admiraal d'Estaing vaart naar Amerika om de opstandelingen hulp te bieden.

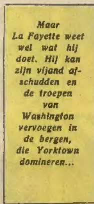

God zij dank! Markies de La Fayette, uw land verklaart de oorlog aan Engeland!

De harde strijd zou echter nog jaren duren.

Op zekere dag in het hoofdkwartier van lord Cornwallis.
La Fayette! Altijd weer La Fayette!... Ik hoor alleen die naam! Ik moet hem hebben, verstaan jullie mij! Ik moet hem te allen prijze in handen krijgen!

Men zegt dat zijn brigade uitgeput is en in de richting van Yorktown trekt voor reformatie!

Dat is het einde van La Fayette! Uit Yorktown geraakt hij niet meer uit! Ik zal hem volgen en hem overwinnen!

Maar La Fayette weet wel wat hij doet. Hij kan zijn vijand afschudden en de troepen van Washington vervoegen in de bergen, die Yorktown domineren...

Bravo! Hij zit in de val! Het laatste Engels leger is in onze macht!

Op 17 oktober 1781 kapituleert Cornwallis. De Verenigde Staten van Amerika zijn vrij.

De La Fayette keert naar Frankrijk terug. Hij wordt geestdriftig ontvangen en is zeer populair bij de talrijke tegenstanders van het absolutisme.

Acht jaar zijn verlopen. De publieke opinie evolueerde. Men wenst het juk af te schudden en snakt naar vrijheid en gelijke rechten voor arm en rijk. Op 14 juli 1789 veroveren de Parijzenaars de Bastille.

Is het waar dat er een nationale garde gevormd werd ?

Ja, sire. Maar zo lang de La Fayette aan het hoofd van die garde staat is er niets te vrezen !

Om de vrede met zijn volk te bezegelen, gaat de koning naar het stadhuis...

Blauw, wit, rood, wat is dat voor een nieuwe kokarde, mijnheer ?

Neem deze kokarde aan, sire. Ik ben er van overtuigd dat zij heel de wereld rond zal gaan.

La Fayette is voorstander van een konstitutionele hervorming, nochtans is hij verdacht in de ogen van vele extremisten.

Burgers, pas op voor de La Fayette ! Hij is een handlanger van de tiran ! Hij wil de dood van de sans-culotten !

Lodewijk XVI wordt aangehouden en La Fayette vlucht naar het buitenland, vanwaar hij de principes van de monarchie wil verdedigen...

Daar ligt België en dat zijn de Pruissische voorposten !

Halt ! Wie daar ?...

Ik ben markies de La Fayette en wens met uw generaal te spreken !

Neem hem gevangen ! Die Fransman is gevaarlijker dan de revolutionairen !

Gedurende zes jaar wordt de kampioen van de vrijheid van de ene gevangenis naar de andere gesleept.

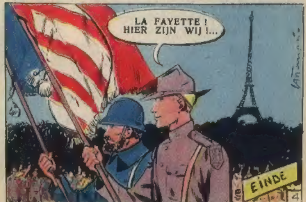

Pas onder het « Directoire » kan hij naar Frankrijk terugkeren om er zijn laatste levensdagen rustig te slijten. Hij stierf in 1834.

De herinnering aan de held van de Amerikaanse onafhankelijkheid blijft levendig in het hart van de Yankees. In juli 1917 ontscheepten zij in Frankrijk om dit land te helpen.

LA FAYETTE ! HIER ZIJN WIJ !...

ONDER ONS VERMA

HET LIED EN HET MEISJE

DE zon scheen die dag en de tekenaars in het atelier neurieden de Portugese fado « La Mala », die door de Portugese zangeres Amalia Rodriguez beroemd werd gemaakt. In dit lied bezingt men het avontuur van een klein meisje dat naar de grote stad gaat om er het geluk te zoeken.

Er klopte iemand op de deur.

— Kom binnen!

Er verscheen een schuchter meisje met een koffertje in de hand. Wij dachten onmiddellijk aan het meisje uit het Portugees lied en wij vroegen wat ze wenste?

— Mijn vader is sedert lange tijd ernstig ziek en, daar wij geld nodig hebben om te leven en om de tijd wat te verkorten, maakt hij popjes. Ik ben thans met vakantie en profiteer er van om wat te helpen. Ik ga van huis tot huis in de hoop enkele popjes te kunnen verkopen... Wilt u ze zien?

Vanzelfsprekend wilden wij ze zien en kopen ook! Wij wilden haar allemaal graag helpen. Ze verliet ons met een glimlach op de lippen en sloot de deur zacht achter zich...

Kuifje

HET MUSSENJONG

IK zag donderdag een mussenjong uit het nest vallen. Ik heb het opgenomen en een beetje voedsel gegeven, daarna heb ik het op de vensterbank gezet, zo dicht mogelijk bij het nest.

Gedurende twee à drie uur kwamen de oude mussen het voedsel brengen.

Dan trachtten ze met het jongske weg te vliegen, wat hen na veel inspanningen eindelijk toch gelukte.

(Jean van Volsem, Gent.)

DE POSTBODE WORDT VERWACHT DOOR:

Nico van Ginderen, Belgische straat, 22a, Rotterdam (West) wenst een pennevriend die hem in het Nederlands of in het Engels kan schrijven, dertien jaar is en van zwemmen houdt.

Jozef De Middelaer, Knaptandstraat, 156, St-Niklaas, wenst te corresponderen met een jongen van 16 jaar, die houdt van boeken, film en muziek.

Hugo Monden, Pothoekstraat, 5, Antwerpen, wenst te corresponderen met jongens van 13 tot 16 jaar uit Belgisch Kongo, Zuid-Afrika, Canada, Amerika, enz... en uit Spanje, Zwitserland, Frankrijk, Italië, Duitsland en Engeland liefst in het Nederlands, maar ook in de Franse taal, om postzegels te ruilen.

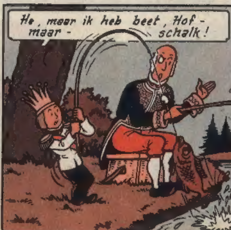
Annie van der Heyden, Karel Mertensstraat, 7, Antwerpen, zou graag corresponderen met een Kuifjeslezer, liefst uit Frankrijk.

Nicole Brems, Loksbergen. — Hartelijk dank voor je sympatiek briefje. De beide geslaagde mopjes publiceren wij op bladzijde 7 van ons volgend nummer.

DE AVONTUREN VAN 'T PRINSKE

KEN WIJ ONS BEST!

DE ZONEN VAN LAMBIK

LEGER

WAT hoor ik daar, luitenant? Het schijnt dat u gisteravond zo dronken was, dat u met een kruiwagen de buurt op stelten hebt gezet?

Luitenant. — Sta mij toe, commandant, u er aan te herinneren dat ik u in die kruiwagen thuis bracht.

THUIS

HANSJE komt kwaad thuis.
— Die vrouwen weten ook nooit wat ze willen, hé paps!
— Hoezo Hansje?
— Wel gisteren en eergisteren beweerde de juffrouw dat twee en drie vijf is, en vanmorgen beweert ze ineens dat vier en één vijf is!

DRANKZUCHTIG

— Als u het drinken staakt, kunt u tweemaal zo oud worden.
— Wel, dokter, dan drink ik tot ik zestig jaar ben en dan houd ik op.

BELEEFDHEID

ONDERWIJZER. — Waarom bracht de slang Eva in verleiding en niet Adam?
Stilte.
Eindelijk zegt Fritsje:
— Omdat de dames altijd voorrang hebben!
(Joris Tielemans, Sint-Niklaas.)

ZIJN SLAAPMUTSJE

— Hoor eens, mijnheer, snauwde de douanebeambte, u vertelde dat er alleen maar nachtgoed in uw koffer zat en nu vind ik een hele fles jenever.
— Natuurlijk, dat is mijn slaapmutsje!

DAMESHOEDEN

— Ik vraag me af, hoe de mode voor dameshoeden er dit seizoen uitziet...
— Dat kan ik je wel vertellen, zei de man nors: Er is de hoed die je niet dragen wil en de hoed die ik niet betalen kan!

GASTVRIJHEID

DE gastvrijheid van Alexander Dumas, in zijn goede tijd, was spreekwoordelijk: elkeen die met de vader van de « Drie Musketiers » wilde aanzitten, was welkom.

Op zekere dag kwam Dumas thuis en nadat hij een blik in de eetzaal had geworpen, zegde hij gedempt tot zijn zoon:
— Kom, jongen, laten wij er stilletjes uitmuizen en naar een restaurant gaan eten: ik ken niemand van die lieden!

Op een andere keer vroeg hem zijn kok hoeveel personen 's avonds op het diner werden verwacht.
— Ik heb er acht uitgenodigd, zei de heer des huizes. Dek dus maar voor een dertigtal.

— Ik heb eindelijk het geschikte asbakje gevonden voor mijn man.

DE TEST VAN DE WEEK:

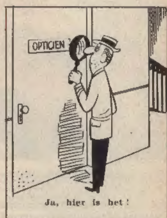
ZOU JE EEN GOED JOURNALIST ZIJN?

WIE journalist wil worden, mag niet denken dat hij een rustig leventje zal leiden. Hij is dikwijls op reis, en verplicht veel mensen te ontmoeten en ook veel te lezen. Iedere dag een artikel schrijven staat haast gelijk met dwangarbeid. Ieder journalist weet daarover mee te spreken, maar er zijn er beslist weinigen die van beroep zouden willen veranderen.

Wens jij journalist te worden? Antwoord op deze test met JA of NEEN.

1. — **Schrijf je vlot, is je stijl klaar, logisch en levendig?** . . . .
2. — **Heb je veel verbeelding?** . . . .
3. — **Lees je veel?** . . . .
4. — **Worden je opstellen in de klas voorgelezen omdat ze zeer goed zijn?** . . . .
5. — **Kan je een gebeurtenis levendig vertellen?** .
6. — **Kies je titels die tot lezen aansporen?** . .
7. — **Ben je bekwaam een stukje te schrijven over om het even welk onderwerp dat je in de klas wordt voorgesteld?** . . . . . .
8. — **Werk je mee aan een schoolblad of zou je er graag aan meewerken?** . . . . . .
9. — **Heb je al wel een toneelstukje geschreven, een verhaal of een sketch en droom je er van een roman te schrijven?** . . . . . .
10. — **Zou je zelfs als loopjongen willen beginnen, als je maar in de kantoren van een dagblad kon werken?** . . . .

Totaal . . .

Ja, hier is het!

ERVAREN LOODS

— O ja, verzekerde de loods, ik vaar al zolang in deze wateren dat ik iedere zandbank ken.

Net op dat ogenblik stootte het schip ergens tegenaan en schokte van voor- tot achtersteven.
— Daar heb je er een van, stelde de man onverstoorbaar vast.

HET PASSEND GESCHENK

— Zeg, man, tante is nu drie weken bij ons gelogeerd, morgen verjaart ze, wat zullen wij haar geven?
— Geef haar een reiszak, dan zal ze misschien 't gedacht krijgen te vertrekken.

OP SCHOOL

TOEN de inspekteur de klas binnenkwam, werd er juist aardrijkskunde gegeven. Nieuwsgierig hoever de kinderen al gevorderd waren, vroeg hij aan een jongetje:
— Zeg, vertel me eens: zou het mogelijk zijn dat uw vader van hier naar Amerika liep
— Neen, mijnheer, antwoordde de knaap direkt.
— En waarom niet?
— Omdat hij gisteren zijn been gebroken heeft.

EEN EILAND

Onderwijzer: Jan, wat is een eiland?
Jan. — Een plek waar de bodem van de zee boven het water uitsteekt, meester.

KOM MEE NAAR DE POSTILJON VOOR HET ANTWOORD OP DE TEST

DOOR WILLY VANDERSTEEN

ONDER ONS ★ ONDER ONS ★ ONDER ONS ★ ONDER ONS ★ ONDER ONS ★ ONDER ONS ★ ONDER ONS ★ ONDER ONS

DE AVONTUREN VAN ALEX

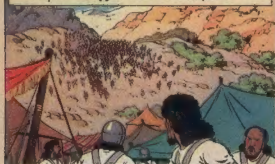

DE TIARA VAN ORIBAL

TEKST EN TEKENINGEN VAN JACQUES MARTIN

De koninklijke troepen bestormen het kamp van Arbaces...

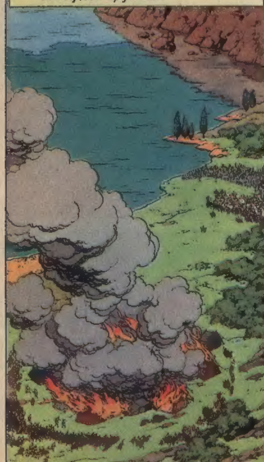

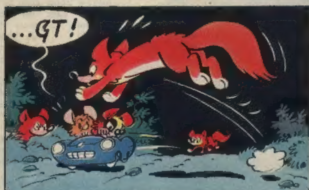
CHLOROPHYL EN MINIMUM
door Raymond Macherot

HET BETOVERD BOS

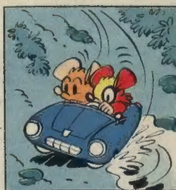

HOOG BOVEN

ER WAS SLECHTS EEN OPLOSSING : ZICH OP DE GRIJPEN VAN DE MAN DIE IEDER OGENBLIK IN

JEFFREY nadert het venster. Verstrooid glijdt zijn blik over het vertrouwd decor: reusachtige witte buildings in strakke rij naast elkaar. De Broadway Star was het enige woningcomplex dat hoger was dan de 56e verdieping, waar Jeffrey woont die plotseling roept :

CHRISTOFER! Christofer !... Maar kijk dan toch !

Hij wees naar buiten. Zijn broer keek en vond geen woorden om zijn verbazing te uiten. Links van het venster hing een lichaam. Het wiegde heen en weer en het werd onder de armen opgehouden door een bundel dunne koorden.

— Het is een parachutist ! riep Christofer terwijl hij het venster wijd opentrok.

De twee jongens staken hun hoofd buiten.

— Zijn valscherm bleef hangen aan de balk van de 59e verdieping ! hakkelde Jeffrey.

De man hing met de rug naar de jongens. Het was net of er in hem geen leven meer was. Was hij dood of alleen maar bewusteloos ? Misschien was hij buiten kennis geraakt door de geweldige schok, of was hij met het hoofd tegen de gevel gebotst.

— De pompiers ! riep Christofer, terwijl hij naar de telefoon sprong.

Jeffrey boog zich nog wat verder uit het venster. De straat geleek op een bodemloze ravijn. Je werd er duizelig van als je er naar keek. Hevige windstoten bewogen de ongelukkige heen en weer gelijk de slinger van een staanklok. Plotseling zag Jeffrey dat de man rilde.

— Hij leeft nog ! riep hij.

Christofer had de pompiers gewaarschuwd en kwam terug naar het venster toe.

— Hello ! riep Jeffrey zo hard hij kon. Hou je kloek, wij hebben om hulp gevraagd !

De man bewoog zwak met armen en benen. Het was net een marionet ! Hij trachtte zich om te draaien in de richting van de stemmen, maar slaagde daarin slechts voor de helft. De twee broers zagen echter de angstige blik van de man. Zijn lippen bewogen, maar zij verstonden niet wat hij zegde.

— Ik hoop maar dat de pompiers vlug komen ! murmelde Christofer.

— Ja, de pompiers, zei Jeffrey, maar vooraleer die hier zijn... Kijk !

Christofer werd bleek. De kabels waarmee de ongelukkige was opgehangen konden ieder ogenblik begeven, want zij werden door de wrijving op de balk doorgesneden. Plotseling nam Jeffrey een kloek besluit. Hij liep naar de aanpalende kamer en opende ook hier het venster. Nu was hij dichter bij de plaats waar de man hing. Jeffrey keek naar de kroonlijst, die vlak onder het venster langsheen de gevel van het woningcomplex liep. Die kroonlijst was zeer smal, maar zag er degelijk uit. Hij riep de man toe :

— Tracht je voeten op de kroonlijst te zetten.

De man begreep. Hij stak de armen op, greep de koorden vast en slaagde er in zich op de kroonlijst te hijsen. Een ogenblik later stond hij met de rug tegen de muur, met het gezicht naar de diepte toe en beide handen achter zich tegen de muur gedrukt.

— Het is hem gelukt ! zei Christofer. Zou deze borstelsteel hem niet kunnen helpen ?

Jeffrey boog zich uit het venster en stak de borstelsteel langsheen de muur tot dat hij de hand van de man raakte.

— Pak de borstelsteel stevig vast, ik trek je naar het venster! Volg heel voorzichtig de kroonlijst !

De man trilde als een espenblad en was zonder twijfel duizelig.

— Laat mij ! Raak mij niet aan met die borstel ! Ik zal vallen... Ik ben totaal uitgeput !

— Ho ! Kijk eens naar zijn benen ! zei Christofer.

De lederen laarzen waren gescheurd en op de benen van de ongelukkige zag men brandwonden.

— Blijf kalm ! riep Jeffrey. Het is in je eigen belang... Kijk niet naar beneden... Blijf onbeweeglijk staan... Ik kom je halen...

— Wat ? Hem gaan halen ?... Maar je bent gek !

Maar Jeffrey was reeds uit het venster geklommen en keek recht voor zich uit. Christofer hield zijn broer in de lenden vast. Langzaam, heel langzaam liet Jeffrey zich langsheen de gevel glijden. De hevige wind sloeg hem in het aangezicht en de harde muur raspte zijn benen. Hij waagde een oogslag naar de grond. De reusachtige gebouwen met hun eindeloze rijen blinkende vensters en de bruggen die de stroom overspanden, stegen naar hem op. En de straat met haar terrassen, daken, antennes en mensen, die daarin zo klein leken als mieren, wilde hem opzuigen. Zijn maag keerde er van om. Zou hij op de kroonlijst geraken ?

Christofer kon hem bijna niet meer houden. Eindelijk hadden zijn voeten steun en hij zuchtte van verlichting. De kroonlijst was echter zo smal dat hij er zijn hele voet niet opzetten kon.

— En toch moet ik gaan! mompelde hij tussen de tanden.

— Jeffrey !

— Geef mij je hand !

HIJ gleed met zijn voet vooruit, de hiel tegen de muur geplakt, zijn hand vast in die van zijn broer. Langzaam, heel langzaam maar zeer nauwkeurig ondanks het feit dat hij zo bang was, schoof hij naar de ongelukkige parachutist toe. Hij spande zich geweldig in om niet te beven, zijn haar werd er nat van en zijn handen vochtig. Nog één stap... Christofer moest zich ver uit het venster buigen om zijn broer te kunnen blijven vasthouden. Jeffrey draaide zijn hoofd een klein beetje in de richting van de man.

— Steek je linkerhand uit en ik geef je de hand.

Een ogenblik later hoorde hij een hese stem :

— Het is zo ver ! Het is zo ver ! Grijp ze !

Jeffrey tastte blindelings maar tevergeefs, hij voelde niets dan de koude muur. Er bleef nog een oplossing en dat was de hand van Christofer los te laten en heel alleen nog een stap te wagen op de kroonlijst, om de hand van de man te grijpen die bij de geringste beweging in de diepte kon storten. Na een ogenblik aarzelen, riep hij :

— Christofer laat me los !

Zijn leven hing nu nog slechts aan die smalle kroonlijst, die langsheen het gebouw liep. Het was net of hij hoorde het lawaai van de straat en het geroezemoes van de stemmen. Hij balde al zijn wilskracht samen en deed nog een stap. Dan stak hij voor de tweede maal zijn hand uit. Hij schoof ze langs de muur en voelde niets. Zijn zenuwen stonden op het punt te begeven. Toen voelde hij plotseling hoe een bevende hand de zijne greep. Zo ver wa[illegible] dan !

— Doe nu een stap in mijn richting, ik houd je vast !

— Maar als ik val, dan sleur ik je mee !

— Neen ! Kom maar, mijn broer staat in het venster en houdt mij tegen !

Deze leugen was noodzakelijk. De ongelukkige man deed een stap. Een hevige windstoot sloeg het valscherm tegen de bovenste dakgoot. De man beefde langsom meer en het was net of zijn hand die van zijn redder wilde verbrijzelen, zo stevig hield hij ze vast. Jeffrey moest nu achteruit gaan en trachten zelf de hand van zijn broer te grijpen en zich dan op te trekken. Heel langzaam stak hij de linkerarm op.

— Christofer ! fluisterde hij.

— Ik ben hier, Jeffrey ! Nog vijftig centimeter !

Het was net of de stem van zijn broer duizend meter verder klonk.

Vijftig centimeter ! Dat was een afgrond, die moest overbrugd worden.

En daar kreunde de parachutist :

— Ik kan niet meer ! Ik kan

DE AFGROND

ENGE KROONLIJST WAGEN EN DE HAND
DE DIEPTE KON STORTEN...

niet meer! Alles draait voor mij! Laat mij, ik zal je meesleuren!

— Neen! Hou mij goed vast.

Het was een vreselijk ogenblik. Hij voelde de strijd in de vingers van de man, die als het ware aan de zijne gesmeed waren. En plotseling leek het of men hem de arm uitrukte. De man huilde:

— Hulp! Hulp!

Jeffrey draaide zich om. Zijn linkervoet stond nog op de kroonlijst, maar zijn rechter was reeds boven de diepte. Heel zijn lichaam helde over naar de bodemloze afgrond. Maar toch hield hij de man, die aangezogen werd door de diepte, stevig vast. Op hetzelfde ogenblik stak hij de linkerarm uit naar het venster. Christofer sloeg zijn armen om de schouders van zijn broer en hield hem aldus vast. Misschien was het hem wel mogelijk geweest Jeffrey zo een tijdlang te houden, maar aan de rechterhand van Jeffrey hing de parachutist...

— Hou jullie kloek! riep Christofer. Hou jullie kloek!

Jeffrey echter voelde dat hij aldus niet lang meer zou kunnen blijven staan. Zijn krachten begaven. En eensklaps woog het gewicht aan zijn rechterarm niet meer, het was haast een wonder! Naast het van angst vertrokken gezicht van Christofer, zag hij andere gezichten opduiken. Vele handen werden uitgestoken om hem op te hijsen. Jeffrey had nog net de tijd een blinkende helm te zien.

— De pompiers! dacht hij.

Een stem die van onder hem kwam, beval:

— Laat de man los! Laat de man los!

Jeffrey gehoorzaamde. De pompiers, die in het venster van de 55e verdieping stonden, grepen de ongelukkige man vast. Een sekonde later was Jeffrey zelf opgepikt. Hij verloor het bewustzijn.

Toen hij de ogen opende zag hij een man, die over hem gebogen was. Hij herkende de parachutist. De man stak zijn hand uit. Zijn lippen beefden. Van ontroering kon hij geen woord uitbrengen. Jeffrey begreep en glimlachte.

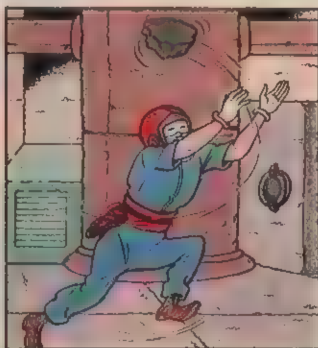
VERHAAL DOOR
JEAN-CL. PASQUIEZ
GEILLUSTREERD
DOOR REDING

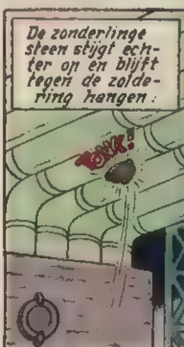
De GROENE SPLINTER

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

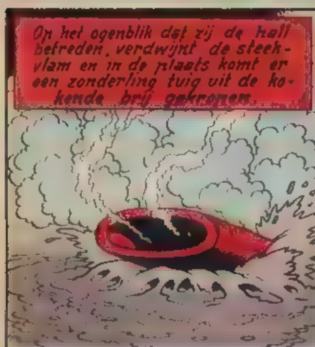
Lambik gooit de vliegende steen naar de gemaskerde man, maar... de steen komt terug als een boemerang...

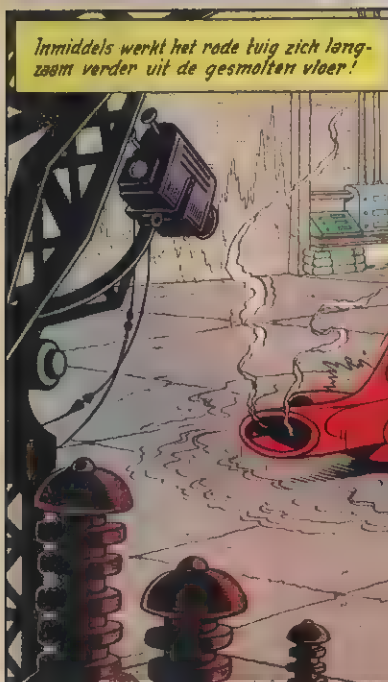

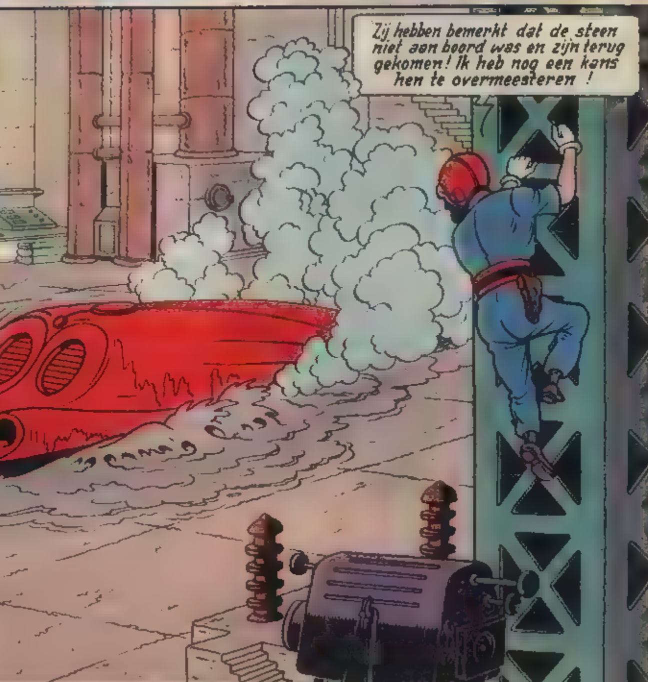

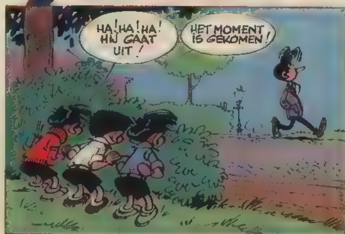

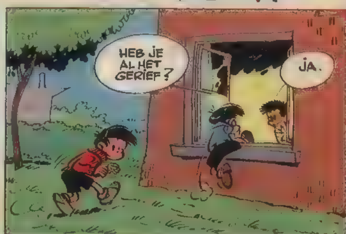

Ton en Tinneke

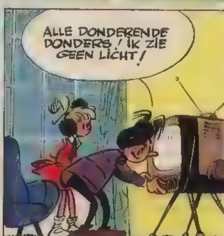
DOOR Franquin

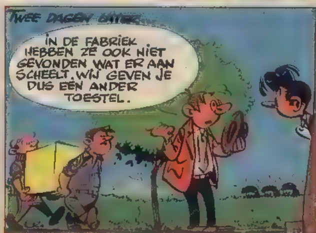

Hallo Hallo, hier LUC VARENNE !...

BLIJVEN OLYMPIC EN VERVIERS IN EERSTE DIVISIE ?

HET zwarte land krijgt dan weer zijn derby tussen Olympic en Sporting Charleroi. De spelers van Olympic noemt men doggen, die van Sporting zebra's. De eersten deden niet veel na de oorlog, ook al hadden zij in 1950 kans de titel te winnen. Nadien verloren ze het ritme en in 1954 struikelden zij. Ook Sporting kende moeilijke tijden, ondanks het feit dat deze ploeg nu en dan schitterende resultaten boekte tegen grote voetbalklubs. Haar onregelmatigheid is flagrant.

Joseph PANNAYE

De doggen werden dus voor een tijd naar de tweede divisie verwezen. Thans zijn ze weer een trapje opgeklommen, evenals de voetbalklub Cercle Royal van Verviers.

Wat ik over deze twee klubs denk ? De taak die hen in eerste divisie wacht is zeer zwaar en het is zeldzaam dat jonge klubs zich aldaar lange tijd kunnen handhaven. Sommigen echter gelukten hierin, zoals Lierse. Iedereen is van mening dat Verviers terug naar beneden zal verhuizen. Olympic krijgt meer krediet omdat zij reeds enkele ervaringen achter de rug hebben, evenals de doggen trouwens.

Wij wensten dat beide klubs zich een goed speler zouden kunnen aanschaffen want ze hebben het hard nodig. Te Verviers is men zeer optimistisch. Tijdens de finale voor de Beker van België vroeg ik aan Pannaye, de grote Jo zoals men hem noemt, hoe zijn klub er voor stond, en of hij misschien een « aankoop » van een speler op het oog had ? Hij zei me dat dit laatste een beetje moeilijk was. Verviers ligt niet in het centrum. De verbindingen naar deze stad zijn niet zo makkelijk, en voor de speler die niet te Verviers zelf woont betekenen de verplaatsingen om de oefenmatchen bij te wonen telkens het verlies van een dag. De grote Jo meent dat zijn klub in eerste divisie zal kunnen blijven. Hijzelf is een intelligent speler, maar niet meer zo vlug. Ik vrees dat hij het hard zal te verduren krijgen in eerste divisie.

Wij wensen hem het beste, want hij is een zeer knap speler, en wij hebben de beste herinneringen aan de tijd toen hij meespeelde in de internationale matchen. Zijn carriere bij de Rode Duivels was, naar onze mening, veel te kort.

★

Onnodig jullie te vertellen dat de sportliefhebbers nu al wedden op de uitslag van de derby tussen Olympic en Sporting. Ik houd niet veel van derby's. Men verwijt mij mijn sympatie voor Olympic, maar de zebra's zeggen dat ik hen sedert twee jaar geluk breng. Ik hoop voor hen dat het waar is.

Neen, de uitslag van de derby pronostikeer ik liever niet, want de pronostieken hebben mij al te veel last bezorgd !...

Indien Verviers en Olympic zich in eerste divisie kunnen handhaven, wat niet zeer makkelijk zal wezen, welke twee andere ploegen zullen dan zakken ? Kunnen jullie daarop antwoorden, beste lezers ?

DE AVONTUREN VAN CHICK BILL DE COWBOY

DE TWEE GEZICHTEN VAN KID ORDINN

TEKST EN TEKENINGEN VAN TIBET

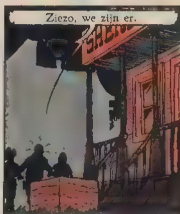
Joe is zijn erfenis kwijt, zijn mooie dollars werden gestolen. Het ergste is dat hij in de dief Kid Ordinn, de adjunkt van de sheriff meent te herkennen.

(Wordt voortgezet)

Münchhausen de aartsleugenaar

UNCHHAUSEN is het type van de aartsleugenaar, de boeiende verteller die zijn fantasie vrije teugel laat. Hij is spontaan, naief, stoutmoedig, goedhartig en er steeds op belust een of andere frats uit te halen. Je kan hem vergelijken met Peer Gynt, de Noorse held die re lustig op los fantaseert en, net als Münchhausen, de wereld veroverde. Het is waar dat Peer Gynt hierbij geholpen werd door de bekoorlijke muziek van Edward Grieg.

JE kan Münchhausen ook best vergelijken met de jager voor wie, als men hem mag geloven ten minste, geen enkele fazant, geen enkel hert veilig is. Wanneer hij er na veel moeite in geslaagd is een haasje neer te leggen, dan wordt dat arm dier 's avonds bij pot en pint, zo groot als een olifant...

Münchhausen is ook een broertje van de hengelaar die 's zondags zwijgend aan de waterkant zit en naar zijn dopje staart. De rustigste en meest nuchtere man die je ergens ontmoeten kan, tot hij aan het vertellen gaat over de vis die hij een paar zondagen geleden gevangen heeft. Het stekelbaarsje dat eenzaam in 'n schepnet spartelde wordt dan een snoek van een kilo of vijf en de twee onnozele vingerdunne palingen, de vrucht van uren geduld, vormen samen een « wonderbare visvangst ».

Je kent toch de fantastische avonturen die onze vriend Münchhausen beleefde? Ze zijn te talrijk om ze hier allemaal op te sommen, doch een paar wil ik er wel vertellen om je geheugen op te frissen. Op zekere dag achtervolgde Münchhausen, moedig als altijd, zijn vijanden nog nadat de strijd op het slachtveld reeds ten einde was. Op een gegeven ogenblik stopte hij om z'n paard te drenken. Hij reikte het dier de ene emmer water na de andere aan, maar aan de dorst van het paard scheen geen einde te komen. Na een tijd vindt Münchhausen dat toch een beetje vreemd, hij bekijkt z'n paard eens goed en ziet dat het arme dier door een kogel rats in twee werd geschoten!

Op een winteravond reed hij door een uitgestrekte, besneeuwde vlakte. Hij besloot er zijn kamp op te slaan voor de nacht en bond zijn paard vast aan een paal, die boven de sneeuw uitstak. Münchhausen sliep als een roos die nacht en, toen hij de volgende morgen ontwaakte, vond hij z'n paard niet meer. Hij zocht overal en zag het ongelukkig dier ten slotte aan de kerktoren bengelen. In een nacht was al de sneeuw gesmolten...

Fantastische avonturen beleefde hij als gast van een sultan, op een kanonkogel scheerde hij door het luchtruim, landde op de maan en maakte er een uitgebreide verkenningstocht lang vooraleer de geleerden er van droomden met een raket of ruimteschip naar onze bleke satelliet te reizen. Münchhausen ontdekte er bloemen die praten konden en allerliefste snoetjes hadden, de babies groeiden er aan de bomen en de kippen kwamen er je gebraden in de mond gevlogen...

HEEFT MUNCHHAUSEN WERKELIJK GELEEFD?

JA, Münchhausen heeft werkelijk geleefd, maar hij snorde nooit op een kanonbal door de lucht en of hij z'n paard ooit aan een kerktoren heeft vastgebonden is een

open vraag. Hier gaat dan zijn volledige naam : Hieronymus Karl Friedrich Freiherr von Münchhausen. Hij werd geboren te Hannover in 1720 en stierf in 1797. Hij stamde uit een familie van diplomaten, raadsheren en juristen die allen veel zin hadden voor de schone letteren. Geheimrat Gerlach Adolf von Münchhausen, een oom van de beroemde baron, stichtte de universiteit van Göttingen in 1734. Hij financierde ze ook en lokte er de beste professoren van Europa naar toe. Reeds in 1800 had deze hogeschool met haar onvergelijkelijk rijke bibliotheek, waartoe merkwaardige handschriften en wiegedrukken behoren, een wereldfaam. Onze vriend, Hieronymus Karl Friedrich, koos een militaire loopbaan, werd cavalerieofficier in het Russisch leger en bevocht de Turken.

Zijn geschiedenis begint maar pas toen hij de uniform uittrok en zich in een gemakkelijke zetel nestelde. Freiherr von Münchhausen had veel vrienden en 's avonds bij een schuimende pot bier en een smakelijke pijp werd er verteld. De beste verteller was Münchhausen. Urenlang kon hij het gezelschap boeien met de fantastische avonturen die hij, zogezegd, allemaal zelf beleefd had. In die tijd reisden de mensen niet zoveel als nu en het zal niet veel moeite hebben gekost hen een hele boel leugens op de mouw te spelden. Dit was echter niet de bedoeling van Münchhausen. Hij dikte zijn avonturen aan, zoog allerlei fantastische belevenissen uit z'n duim met het énig doel zijn vrienden te boeien, hen te vermaken en... te kunnen vertellen.

DE AVONTUREN WORDEN TE BOEK GESTELD

TOT de vrienden van Baron von Münchhausen behoorde Rudolf Erich Raspe en het is waarschijnlijk dat zij elkaar te Göttingen leerden kennen.

Raspe kwam onder de bekoring van de vertelkunst van Münchhausen en toen hij zich later te Londen vestigde, stelde hij al die fantastische avonturen te boek zoals z'n vriend ze hem had verteld. Het boek verscheen te Londen in 1785 onder de titel : « Baron Münchhausen's Narrative of his Marvellous Travels and Campaigns in Russia ».

Het telde 49 bladzijden en kostte één shilling. Er bestaat geen kopij meer van deze uitgave, wel echter van de tweede die te Oxford gepubliceerd werd in 1786 en waarschijnlijk identiek dezelfde was als de eerste.

De dichter Godfried August Bürger zorgde voor een Duitse versie die te Göttingen verscheen in 1786. De ene editie volgde nu de andere op en het sukses van Münchhausen ging in stijgende lijn. Een van de eerste en mooiste Franse versies ■ van de hand van Th. Gautier (zoon) en werd geïllustreerd door Gustave Doré.

EEN FRANSE TWEELINGBROER

DE Fransen hebben hun « Baron de Crac » die steeds weer verwisseld wordt met Münchhausen. Onlangs heeft een Fransman, M. Tissier, opgespoord wie Baron de Crac is en hoe het komt dat hij dezelfde avonturen beleefde als Münchhausen. Baron de Crac heeft nooit bestaan, hij ontsproot in 1791 aan de verbeelding van Collin d'Harleville die tijdens de Revolutie als toneelschrijver veel sukses kende. Een van de bijzonderste personages van zijn toneelstukken was de Crac, edelman van Gascogne, een echte blaaskaak die het publiek steeds weer aan het lachen bracht. In 1853 nu maakte deze « Crac » zich meester van de avonturen van Münchhausen. Hij had daaraan zelf geen schuld... Te Parijs publiceerde men nl. een nieuwe editie van de avonturen van Baron von Münchhausen en schreef op de omslag de titel : « Almanach du Baron de Crac » Voor het publiek waren de twee helden versmolten tot één enkele en van de dolle avonturen en gekke fratsen van die ene kreeg men nooit genoeg.

Moest je de hand kunnen leggen op een boek met de avonturen van Baron von Münchhausen, zal je beslist enkele gezellige en vrolijke uren beleven.

WALTER GEEFT ZIJN OORDEEL OVER

De Hillman MINX 57

IS dat de nieuwe Sunbeam? vroeg Walter die snel op me toeliep.

— Neen, vriend! Kijk goed uit je ogen, het is de nieuwe Hillman met vier deuren. Maar kom, genoeg gepraat, stap in!

Ik schakelde de tweede versnelling in, we startten vlug en waren na enkele ogenblikken reeds de grote weg op.

DIE wagen trekt goed, merkte Walter op. Het vorig model was minder nerveus. Steken er meer paarden in?

— Ja, hoor! Deze motor heeft een vermogen van 51 PK terwijl de vorige slechts 43 PK ontwikkelde. De maximum snelheid wordt hierdoor niet veel opgevoerd maar de reprises zijn veel beter.

— Ik heb bij het vertrek gezien dat je de eerste versnelling niet gebruikte. We hebben dus wel degelijk met een Engelse wagen te doen. Eigenaardig die manie van de eerste versnelling zo kort te maken!

Op de rechte, vlakke weg reden we fijn met onze Hillman 57 (ik vergat haast te vertellen dat het model waarmee we een proefrit maakten officieel «model 1957» heet, alhoewel het jaar 1956 toch nog lang niet ten einde is) en we voelden ons opperbest in de makkelijke zetels. Enkele bochten namen we erg scherp en stelden vast, dat de wagen zich niet al te onafhankelijk toonde. Toen waagden we ons op slechte kasseiweg en de assen voor- en achteraan kraakten...

— De Britten veranderden hun suspensiesysteem nog niet, zei Walter met een zucht.

— Vriend, ik geloof dat je vergeet dat de Hillman Minx in de eerste plaats bestemd is voor een klienteel dat weinig interesse heeft voor snelheid, maar dat comfort en veiligheid eist. Van dit standpunt uit bekeken mogen we niet klagen. De vier plaatsen zijn makkelijk bereikbaar, de zetels zijn mollig, de suspensie is zacht. Het uiterlijk van de Hillman Minx is bevallig. Meer vraagt men van deze wagen niet.

— Je hebt gelijk maar je zou er dan best aandoen met die wagen niet over slechte kasseiwegen te rijden!

Walter bestudeerde de verschillende details van het dashboard en kwam tot de volgende conclusie:

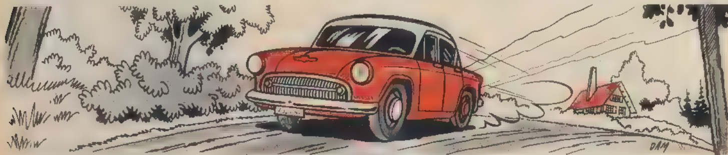
— Jammer dat de temperatuur van de motor nergens is aangegeven en dat men geen speciaal vakje heeft dat men goed afsluiten kan en waarin men land-, wegkaarten, de papieren van de wagen, paspoort en dies meer kan opbergen.

— Als we eens een oogslag wierpen in de reiskoffer?

We stapten uit en openden de koffer.

— Fijn! Daar kan je een hoop reisgoed in bergen, hoor! Ruimte genoeg en makkelijk bereikbaar.

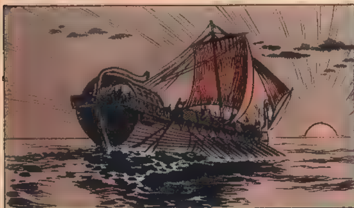
In vergelijking met de vorige Hillman Minx is het model 1957 heel wat beter. De carrosserie heeft meer allure, alles is beter afgewerkt. Indien men deze wagen een suspensie kon geven die beter aangepast is aan onze wegen, zou hij me heel erg bevallen.

TEKST VAN J. SCHOONJANS GEILLUSTREERD DOOR F. FUNCKEN

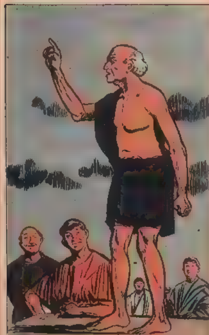
MARE NOSTRUM!

DE eerste stap is het moeilijkst, de rest komt van zelf. De geschiedenis van de Romeinen is daar om zulks te bewijzen. De opbouw van de cel of van de kern waaruit het toekomstig Romeinse rijk zou groeien kostte hen het meest, was het moeilijkst. Eens zover echter, trokken zij op verovering uit en zij veroverden een groot stuk van de wereld zó makkelijk en zó vlug dat men er nu nog even stil bij wordt... Hoe de Romeinen dat aan boord legden, lezen we in het boejend verhaal dat volgt :

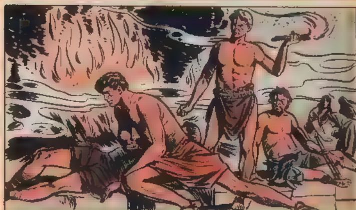
1. — DE MOOIE DROOM

WAT is het mooi naar zee te gaan onder een warme hemel, onder een klare hemel. De zee is zoveel waard als het land ! » De Romeinen die eigenlijk echte landratten waren, droomden er van heer en meester te zijn van de zee die het middelpunt vormde van de toenmalige beschaving : van de Middellandse Zee. Ze wilden er een Romeins meer van maken en met reden kunnen zeggen : « Mare Nostrum ! » — « Dit is onze zee ! » Eens Carthago onderworpen zou deze wens werkelijkheid worden. Maar... Carthago stond nog !

2. — CARTHAGO VERWOESTEN !

VIJFTIG jaar na Zama was Carthago opnieuw een bloeiende stad. Rome had toen een welsprekend en knorrig magistraat : Cato, de censor. Deze man had de gewoonte al zijn redevoeringen, om het even waarover ze handelden, te eindigen met deze woorden : « Carthaginem esse delendam ! » : Voorts ben ik van oordeel dat Carthago verwoest moet worden ! » Het was belachelijk en op de duur vermoeiend, maar toch... Er bleef iets van hangen. Toen gaven de Romeinen de koning van Numidië de raad Carthago aan te vallen. Hij deed het. De trotse stad verdedigde zich en toen verklaarde Rome de oorlog an Car-

3. — HET EINDE VAN DE TROTSE STAD

SCIPIO (Africanus Minor) kwam in de stad toe en eiste dat men men hem alle schepen en wapens zou afstaan. De inwoners van Carthago gehoorzaamden. Toen gaf hij hen het bevel zich terug te trekken in de woestijn. Dat was te veel ! Carthago verdedigde zich twee jaar lang met de moed der wanhoop. De vrouwen gaven hun haar om er koorden uit te vlechten, maar in 146 werd Carthago toch ingenomen en met de grond gelijk gemaakt.

4. — DE ROMEINEN TRIOMFEREN

TOEN veroverden de Romeinen het koninkrijk van Macedonië, een overblijfsel van het Groot Rijk van Alexander. De koning, Filippus V, was al eens verslagen toen hij zich geallieerd had met Hannibal. Ook het leger van zijn zoon werd in de pan gehakt en de koningszoon door de overwinnaar als slaaf verkocht. Syrië werd enige tijd later eveneens aangehecht bij Rome. De Grieken kwamen in opstand, maar deze opstand werd in het bloed gesmoord. Corinthië werd verwoest en de laatste koning van het Pergameense rijk schonk zijn kroon aan Rome. Nu was het oosten van de Middellandse Zee van de Romeinen, op Egypte na echter.

5. — VIRIATHE

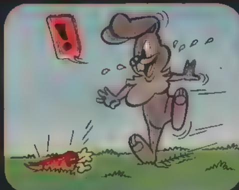
MET Spanje had Rome moeilijkheden. De Spanjaarden beantwoordden de oproep van een eenvoudige herder, Viriathe geheten, en gedurende negen jaar trok deze Viriathe aan het langste eindje. De Romeinse legioenen waren tegen hem niet opgewassen. Ten slotte liet Rome de dappere man vermoorden door een verrader. Het zuiden van Galilië werd een Romeinse provincie : Provence.

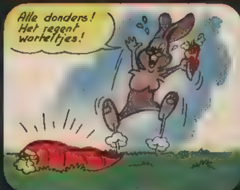
Onze tekenfilm voor alle jongens van

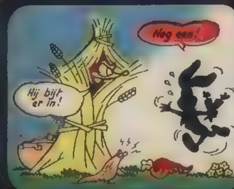
Wie laatst lacht best lacht

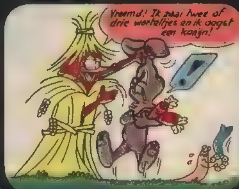
door

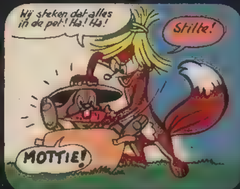
J. ANGENOT

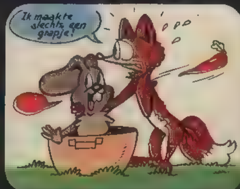

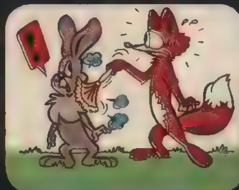

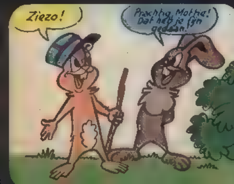

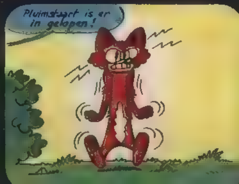

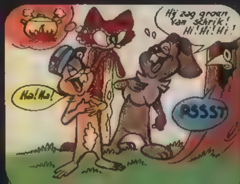

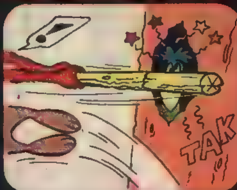

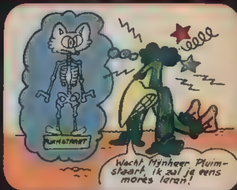

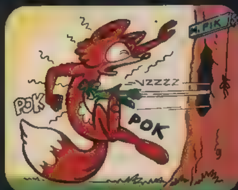

7 tot 77 jaar en... de anderen!

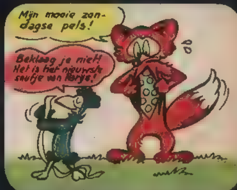

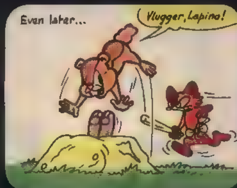

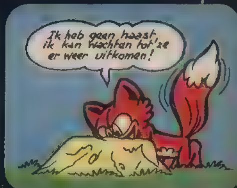

ROMAN VAN H. VERNES — GEILLUSTREERD DOOR HENDRIK GHION

DE GRIJZE DEMON

Goodwin, de jonge trapper, heeft de Grijze Demon eindelijk ingehaald. Deze laatste is gewond en totaal uitgeput. Hij heeft de kracht niet meer om zich te weren en de trapper probeert hem opnieuw met de mens vertrouwd te maken.

MENS EN WOLF SLUITEN VRIENDSCHAP

GROTE Luc zat nog steeds gehurkt bij de Grijze Demon en hij vroeg zich af of het de uitputting was die de wolf zo tam maakte, ofwel het feit dat hij vroeger bij de mensen had gewoond en zich dat nu herinnerde. Goodwin was er fier over dat hij de wolf had getemd maar hij wist maar al te goed, dat deze niemand de kans zou hebben gegeven te naderen indien hij nog over al zijn krachten beschikte. Goodwin maakte zich dus geen illusies. Indien de grote, grijze wolf zich liet strelen was dit omdat hij uiterst zwak was door het vele bloedverlies en niet meer de kracht had zich te roeren. Het was nochtans meer dan waarschijnlijk dat het dier zich de mens herinnerde, dat hij wist dat de mens kon kwetsen maar ook kon genezen.

DE jonge trapper bekeek het grote, machtige lijf dat aan zijn voeten uitgestrekt was en plotseling had hij een idee, een plan. Onmiddellijk zette hij het echter van zich af omdat het onmogelijk te verwerkelijken was. Sam, zijn leidershond was dood, waarom zou Grijze Demon hem niet vervangen? Goodwin glimlachte.

— Als ik m'n plan aan de trappers van de streek moest meedelen, zouden ze me vierkant uitlachen. Ze zouden zich afvragen of ik een slag van de molen heb gekregen? De Grijze Demon in een slede? Niet denkbaar!

Het was een gek idee en toch... Grijze Demon was gewond en Goodwin zou pogen hem te genezen. Zo hij de wolf ontmoet had in het volle bezit van zijn krachten, zoals de vorige avond, zou hij niet geaarzeld hebben hem met een welgemikt schot te doden. Nu het dier zwaar gewond neerlag, wou hij het helpen. Z'n haat was verdwenen, hij voelde alleen nog medelijden.

De trapper kwam overeind en liep naar de plek waar hij z'n slede had laten staan. Hij dreef zijn honden tussen de bomen tot dicht bij de wolf. Op een open plek, dit om te vermijden dat de pakken sneeuw, die van de boomtakken rezen er zouden invallen en het doven, legde hij een vuur aan. Het moeilijkste was de wolf tot bij het vuur te slepen. Herhaaldelijk riskeerde hij een felle beet, maar eindelijk kon hij het dier toch bij de poten grijpen en tot bij het vuur sleuren. Luc had zijn eigen honden uitgespannen en ze stevig aan een boom vastgebonden om te verhinderen dat ze op de Grijze Demon zouden vliegen. Hij deed sneeuw in de waterketel, liet die smelten en koken en zuiverde daarmee de vele wonden van de wolf. Daarna trachtte hij ze te verbinden zo goed en zo kwaad het ging. De Grijze Demon begreep dat de mens hem helpen wou en hij liet gewillig begaan. Wanneer hij veel pijn had kreunde hij en hief nu en dan de kop op. Met veel geduld slaagde de trapper er in al de wonden veroorzaakt door de klauwen van de lynx te ontsmetten en ook de kogel te verwijderen, die gelukkig vlak onder de huid stak. Wanneer hij eindelijk klaar was, stond hij op en bekeek de wolf met een tevreden glimlach.

— Je hebt veel bloed verloren, zei hij, maar als ik je goed verzorg kan je er weer bovenop komen.

Daar de avond reeds viel, sloeg Goodwin zijn kamp op voor de nacht. De volgende morgen laadde hij Grijze Demon op z'n slede en keerde naar zijn blokhut terug.

★

Gedurende een hele maand ging Luc Goodwin niet op jacht. Al zijn tijd en al zijn zorgen besteedde hij aan de genezing van de wolf. Deze was jong en sterk en eens zijn wonden dicht, genas hij snel. Iedere dag won hij wat van z'n krachten terug. De wolf verdroeg niet alleen de aanwezigheid van de mens, hij toonde zich dankbaar en aanhankelijk.

Toen Grijze Demon helemaal genezen was, was het lente en smolt de sneeuw. Luc wou toen weten wat de wolf doen zou. Hij opende de deur van de blokhut en zei:

— Toe, wolf, ga maar terug naar je broeders. Keer terug naar de vrijheid, indien je dat wenst...

De wolf richtte zich op, liep met gemeten passen naar de wijdopen deur. Op de drempel bleef hij staan en snoof lang de buitenlucht in.

— Ga maar. Ga, indien je weer naar de eindeloze prairie verlangt...

Het dier hief zijn driehoekige kop op, be-

keek de mens en snoof opnieuw de scherpe lucht op. Dan keerde hij zich rustig om en lei zich opnieuw bij het vuur.

Van die dag af kon Goodwin met het temmen van de wolf beginnen. Af en toe nam hij hem mee op z'n verre tochten, hij maakte hem vertrouwd met de andere honden en spande hem in de slede. Dat ging opperbest. Toen de winter weer aanbrak en de eerste sneeuw viel kon Grijze Demon zijn plaats als leider van het gespan definitief innemen.

Toch had de wolf af en toe heimwee naar zijn wild leven en het gebeurde dat, wanneer zijn meester hem een tijdlang uit het oog verloor, hij er op z'n eentje op uittrok. Wanneer Goodwin de Grijze Demon over de vlakte zag snellen, besloop hem de vrees dat hij de wolf niet meer zou terugzien. Na twee of drie dagen echter keerde hij terug en was dan weer even gewillig, even trouw en aanhankelijk als te voren.

Goodwin wende dra aan de slippertjes van Grijze Demon. Het dier had te veel van de wolf en te weinig van de hond in zich, om te hopen dat hij altijd braaf thuis zou blijven en het heimwee naar de vlakte hem nooit te sterk zou worden. Af en toe had Grijze Demon behoefte aan ruimte, aan vrijheid en hem verhinderen weg te rennen als het heimwee hem te machtig werd, zou een wreedheid zijn.

Op een avond, het was in het putje van de winter, zat Luc bij het grote haardvuur en herstelde de leidsels, toen Grijze Demon plotseling de oren spitste en gejaagd op en neer begon te lopen. Buiten was de blizzard opgestoken en tussen twee hevige windstoten hoorde men in de verte het gehuil van de wolven.

Grijze Demon liep tot bij de deur, ging zitten en kreunde nu en dan. Goodwin kende dat kreunen maar al te best. Grijze Demon kreunde op deze wijze telkens hij weg wou. Eerst deed de jonge trapper alsof hij het niet begreep.

— Wat is er aan de hand, wolf ? vroeg hij.

De wolf keerde zijn machtige kop naar z'n meester en kreunde luider. Eindelijk liet hij een klagend gehuil horen, een gehuil dat geleek op dit van zijn broeders ver weg op de steppe.

Grote Luc stond op, hij wist dat het nutteloos was Grijze Demon nog langer binnen te houden en het instinct van het dier te negeren. Wanneer hij de wolf niet liet vertrekken, zou hij de hele nacht van het bed naar de deur lopen en van de deur weer naar het bed net als een roofdier in een kooi en hij zou daarbij kermen en zachtjes janken om een steen week te maken...

Goodwin opende dus de deur. Grijze Demon bekeek hem als om een laatste maal de toestemming te vragen.

— Ja, wolf, loop maar buiten. Zwerf met je broeders over de vlakte. Je komt terug, ik weet het en dan zijn we weer beste vrienden. Ga nu maar !

Grijze Demon vertrok als een pijl uit een boog en weldra was zijn silhouet opgeslokt door de nacht. Grote Luc sloot de deur en zette zich met gerust gemoed weer bij het vuur om z'n werk terug op te nemen.

Ditmaal verliep het echter niet zoals de vorige keren. Na drie dagen was Grijze Demon nog niet terug. Een week verliep, een maand ging voorbij en nog was Grijze Demon niet weergekeerd. Grote Luc, die hem de eerste weken iedere dag had verwacht, meende dat hij z'n wilde vriend nu als verloren moest beschouwen.

— De wolf komt niet meer terug. Hij leidt nu weer het wilde bestaan waarvoor hij geschapen is, mompelde de jonge trapper, jammer...

Volgende week :

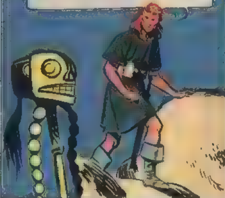
HET SPOOR VAN DE VEELVRAAT

Harald de

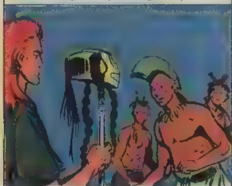

Aan boord van een kano van de wilden, kwam Harald zijn vrienden zoeken. Ze zijn echter verdwenen...

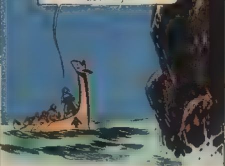

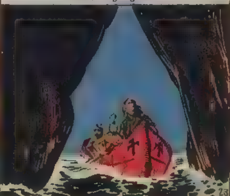

Viking

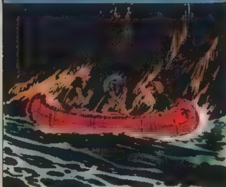

TEKST EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

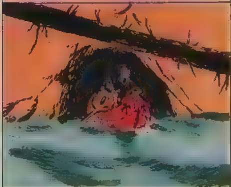
Het is een soort tunnel. Ik zie daglicht ginder in de verte...

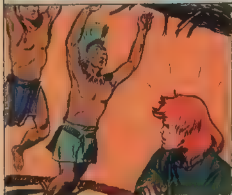
Op het onrustig water glijdt de prauw snel vooruit.

Plotseling worden al de inzittenden verblind. De prauw is uit de tunnel in een zonovergoten cañon terechtgekomen.

Eensklaps staan de twee roeiers op en springen omhoog.

Onmiddellijk verschijnen langs de oevers met helle kleuren beschilderde Indianen, die een krijgsdans uitvoeren onder tromgeroffel en gezang van de tovenaars.

Ha, de schurken! En nu word ik meegesleurd door de stroming. Ze hebben er zich waarschijnlijk rekenschap van gegeven dat ze mijn haai niet meer moesten vrezen, en ik heb mij laten vangen als een klein kind!

DE GEHEIMZINNIGE MAYA'S

Een edelman.

WE weten al heel wat over de beschaving van de oude Egyptenaren, we kennen die van de Grieken en de Romeinen. Over de beschavingen welke in Zuid Amerika bloeiden en ten gronde gingen, weten we lang niet zoveel

Europa en Amerika kenden elkaar niet. Christoffel Colombus meende dat hij in China was terecht gekomen, toen hij in « de nieuwe wereld » voet aan wal zette. In Mexico wist niemand dat er reeds sedert 1492 mensen van het blanke ras voor de deur stonden. Die deur naar Mexico werd door de Spanjaard Cortez in 1507 brutaal geopend. Hij ontdekte het rijk van de Azteken met zijn eigen beschaving, zeden en gewoonten reusachtige paleizen en wondermooie beeldhouwwerken. Voor de Spanjaarden kwamen hadden de Azteken de Maya's verdrongen, een volk met een zeer hoge beschaving dat waarschijnlijk uit het noorden was gekomen. Hun beeldhouwwerken, of wat daar nog van rest, dwingen onze bewondering af. De Maya's bouwden prachtige pyramiden en weelderige paleizen.

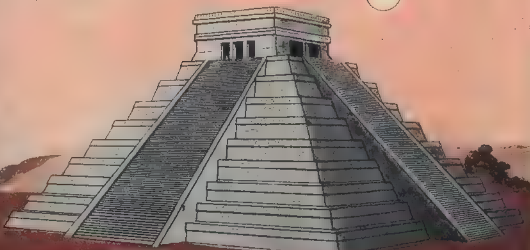
Een Maya-priester. Zijn hoofddeksel is uit hout gesneden en versierd met pluimen.

De kalender van de Maya's was uitgewerkt door de priesters - sterrekundigen en ingedeeld volgens het twintigtallig-stelsel d.w.z. dat er steeds met twintig werd gerekend. Een jaar telde 360 dagen.

Op het zonnejaar werd de liturgische kalender gegrift en bovendien nog een andere kalender gebaseerd op de bewegingen van de planeet Venus.

Voor het bouwen van hun paleizen en pyramiden moesten de bouwkundigen steeds rekening houden met deze kalender. De orientatie, de hoogte, de breedte en nog een hele boel andere details waren gebaseerd op de sterrekundige en liturgische gegevens van deze kalender. De plannen van ieder bouwwerk waren dus aan zeer strenge regels onderworpen.

De taal van de Maya's was 30.000 woorden rijk, de hiëroglyfen zijn ingewikkelder dan die van de Egyptenaren en sommige hiëroglyfen hadden verschillende betekenissen.

Pyramide met bovenop een tempel.

Al naar gelang zij op steen gebeiteld of op het blad van de agave geschilderd werden, gaf men de hiëroglyfen een andere vorm.

De bladeren van de agave hadden ons veel kunnen vertellen over de geschiedenis van de Maya's, maar zij werden verbrand door de Spanjaarden.

Veel prachtige en kostbare voorwerpen werden vernield, de Maya's welke de verwoesting van hun beschaving overleefden, vluchtten in de jungle.

De wildernis nam bezit van wat er nog overbleef van pyramides en paleizen en dekte ze toe. Ze waren vergeten, tot in 1813 een ontdekkingsreiziger van een Indiaan de puinen van de stad Copan kocht, die hij in het oerwoud ontdekt had. Nadien werden nog andere steden gevonden.

Archeologen en historici onderzochten steen na steen en langzamerhand rees voor ons een stuk op van de prachtige beschaving, die eertijds in Mexico bloeide.

Twee piloten, die verdwaalden in de wildernis van Guatemala hebben, aldus vertelden zij toch, in een graftombe een kostbare bibliotheek gevonden van vergulde bladeren. Men heeft ze tot nog toe, helaas, niet ontdekt.

Het beeld van een godin teruggevonden te Copan.

Zes van de 30.000 Maya-hiëroglyfen

DE ZWARTE TAS

Professor Marlier werd ontvoerd. Alvorens tussen twee geheimzinnige kerels te verdwijnen, verwisselde de professor zijn zwarte tas met die van z'n leerling, Hugo Leemans.

DYNAMIET

(7) MET toegeknepen keel bleef Hugo Leemans staan. Pas toen het geluid van de auto helemaal verdwenen was had hij de kracht om langzaam naar de poort te lopen. De straat was leeg. Met de boekentas van de professor onder de arm geklemd wandelde hij in gedachten verzonken huistoe. Marlier was ontvoerd, dat stond vast, maar waarom? Het antwoord op deze vraag bevond zich zeer waarschijnlijk in de zwarte tas, die de geleerde hem op het laatste moment had gegeven.

(8) HUGO begroette zijn moeder en sloot zich dan op in zijn eigen kamer. Hij wist dat zijn vader die dag had moeten pleiten in de provincie en vast niet voor negen uur zou thuis zijn. Voor het avondmaal had hij dus nog alle tijd. Op het ogenblik dat hij de boekentas van de professor wou openen was er iets dat hem weerhield. Inderdaad, had hij wel het recht de sluier van het geheim te lichten? Maar misschien stak er in deze tas een boodschap? Hugo opende resoluut de zwarte tas.

(9) EEN hele stapel papieren kwamen er uit, bedekt met nota's, schetsen en scheikundige formules. Hugo wierp er een blik op en gaf er zich dra rekenschap van, dat het hier ging om zeer waardevolle en geheime dokumenten. Het was een studie, voor de toepassing van atoomenergie in wapens gebruikt door de lichte artillerie. Hugo werd er duizelig van. Het duurde geruime tijd eer hij van de schok bekomen was. Toen hij in de spiegel keek, zag hij dat hij lijkbleek geworden was...

(10) VOORALEER iets anders te ondernemen moest hij te weten komen of de professor toch niet thuis gekomen was. Hij haakte dus de telefoon af, vormde het nummer en wachtte. Aan het andere eind van de draad rinkelde de telefoon, doch niemand antwoordde. Misschien had Marlier een boodschap achtergelaten bij de huisbewaarster of bij een van zijn buren? Hugo begreep dat hij niets aan het toeval mocht overlaten. Hij greep de tas, holde de trap af en riep een taxi.

(11) MARLIER woonde op de vijfde verdieping van een grote building in een van de rustigste wijken van de stad. Hugo deed de taxi stoppen op een vijftigtal meter van het huis en, alvorens uit te stappen, keek hij naar alle kanten uit om te zien of er niemand was. Neen, geen mens op straat. « Wacht hier op mij, zei hij tot de chauffeur, ik blijf slechts enkele minuten weg. » Met de zwarte marokijnleren tas onder de arm geklemd, liep hij

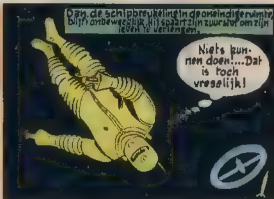
(12) VOOR de deur van het appartement bleef hij stokstijf staan, want hij hoorde het gefluister van stemmen. Hij spitste de oren, maar het was te ver af om uit te maken of het misschien de professor zelf was die sprak? Toen hij op de bel drukte, zwegen de stemmen als bij toverslag. Twee minuten die oneindig lang duurden, verliepen. Toen Hugo opnieuw wilde bellen, hoorde hij plotseling het geluid van stappen op de trap. Hij boog zich over de

DE AVONTURE
DE MEESTER

In de omgeving van de kunstmatige satelliet stond Dan Cooper plotselin
zodat onze vriend ontwapend

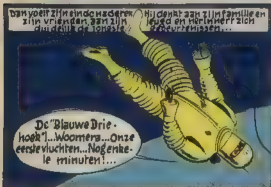

N VAN DAN COOPER

VAN DE ZON

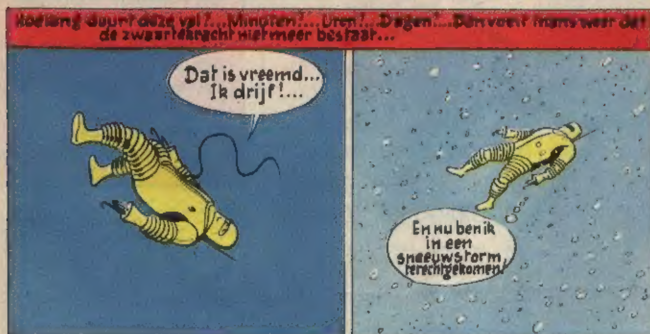
TEKST EN TEKENINGEN VAN ALBERT WEINBERG

tegenover zijn vijand Sanders. Deze laatste vernietigt de reaktor van Dan, hulpeloos in de ruimte zweeft...

EEN PIANO IN PLASTIEK

WIJ wisten reeds dat plastiek in sommige takken van de nijverheid het metaal kan vervangen. Wij weten ook dat er veel gebruiksvoorwerpen thans in plastiek worden vervaardigd. Het laatste snufje is nu een piano in plastiek, het werk van de Franse ingenieur Ballet. Zou men door dit nieuw procédé in Frankrijk de bouw en de verkoop van piano's gunstig kunnen beinvloeden? Dat zal de tijd moeten uitwijzen. Volgens Ballet zouden de essentiele delen van het instrument thans in serie kunnen vervaardigd worden en makkelijker vervangbaar zijn. Plastiek is bovendien stevig en ongevoelig voor temperatuurschommelingen en vochtigheid.

DITJES EN DATJES

● Een Duitse vrouwelijke arts begon haar voordracht voor huisvrouwen als volgt: « Voor een auto wordt de beste benzine gekocht, voor het vee het beste voedsel, maar wat eet de mens ? » Volgens de spreekster worden er te veel scheikundige stoffen in de voedingswaren gemengd en zelfs de zuidvruchten zoals oranjeappelen, mandarijntjes en citroenen zijn niet zuiver omdat ze met chemische middelen worden gekleurd en gekonserveerd. Alleen de uit Spanje geimporteerde zuidvruchten zijn « echt », omdat in dit land geen scheikundige stoffen gebruikt worden.

● De bevolking van het Chinese vasteland is van 1953 tot nu met één miljoen per maand gestegen. Indien het zo voortgaat, zal China in 1981 eventjes 1000 miljoen inwoners tellen en in 1990, 1200 miljoen. De bevolkingsdichtheid van China is betrekkelijk laag: 156 inw. per vierkante mijl.

● Japan telt thans 90 miljoen inwoners en heeft een bevolkingsdichtheid van 600 inwoners per vierkante mijl.

ORIGINELE WAARSCHUWING

IN de Zoo van New York werd voor de leeuwenkooi een schildje aangebracht waarop het volgende te lezen staat: « Nader de kooi niet te dicht, want het is verboden zichzelf als voedsel voor deze dieren aan te bieden! »

DRIEMAAL DAAGS EEN LEPEL?

DE General Motors Corporation bouwde een automotor die als brandstof walvistraan, olie uit aardnoten of andere plantaardige en minerale oliën kan gebruiken. De maatschappij heeft bekend gemaakt, dat het experimenteel model van de auto uitgerust met deze motor, die bekend staat als X P - 500, reeds drie jaar lang beproefd werd en dit met veel sukses. De motor van de X P - 500 heeft geen krukas of verbindingsassen en geen draaiende delen zoals onze huidige benzinemotors. In principe werken de zuigers ongeveer als een fietspomp of een blaasbalg, waardoor hete gassen door een pijpleiding naar een turbine worden geblazen. De turbine drijft de achterwielen aan.

De motor bestaat uit twee cilinders die parallel liggen. Ieder van deze twee cilinders bevat een stel van twee horizontaal tegenover elkander liggende cilinders. Dit soort motor is tot dusverre alleen in Europa in gebruik geweest voor het aandrijven van schepen, lokomotieven en draagbare luchtkompressoren.

Wat zullen de automobilisten blij zijn als ze een motor krijgen, die slechts driemaal daags een lepel levertraan nodig heeft!

DE POS

ECHT SCHOTS!

EEN Schot wou zijn vrienden telegrafisch van z'n komst verwittigen. Vooraleer het telegram te sturen, vroeg hij natuurlijk hoeveel dit zou kosten...

— Vijf frank per woord zelfs als het een samengesteld woord is, zei men hem.

Toen schreef onze Schot dapper: « De-man-die-deze-avond-komt. »

ANTWOORD OP DE TEST VAN DE WEEK

ZOU JE EEN GOED JOURNALIST ZIJN?

10 JA: Jij hebt schrijverstalent. Indien je journalist wilt worden, wens ik je geluk met je keuze en wens je ook veel moed, want het is een zeer ondankbaar stieltje.

Van 7 TOT 9 JA: Jij kan schrijven, maar je moet je stijl verzorgen, je onderwerpen beter kiezen. « Schrijven om te schrijven » dient tot niet veel, hoor! Men schrijft slechts wanneer men werkelijk iets te zeggen heeft. Het is een harde waarheid, verlies ze niet uit het oog.

VAN 4 TOT 6 JA: Verzorg je opstellen in de klas zo goed je kunt, verzorg iedere brief die je schrijft. Ik zeg dit niet om je te ontmoedigen. Het journalisme leidt tot alles, zegt men wel eens, en daar steekt waarheid in.

Van 1 TOT 3 JA: Het volstaat niet dit beroep te bewonderen. Je moet er ook het talent voor hebben. Indien ik in je plaats was, zou ik iets anders kiezen.

0 JA: Stel jij je maar tevreden met lezer te zijn. Voor het schrijven ben je niet in de wieg gelegd. Trouwens, alle schrijvers en journalisten hebben lezers nodig, intelligente lezers die niet alles slikken wat ze voorgeschoteld krijgen en het gezegde indachtig zijn dat « papier verduldig is ».

STUDENTEN STEKEN DE HANDEN UIT DE MOUWEN

ACHT en dertig Belgische studenten brachten hun vakantie door in Oostenrijk en hielpen er iedere dag ijverig mee aan de bouw van woningen voor vluchtelingen. In het begin kenden ze van metsen niets af en wisten ze niet hoe cement te maken, maar nu zouden ze best zelf een huis kunnen bouwen en daar zijn ze terecht trots op!

NIEUWS IN

● Japan wil zich verdedigen tegen de aardbevingen die het land vaak teisteren. In de Osakaberg werd een station opgericht dat de bevolking zal waarschuwen, wanneer de uiterst gevoelige seismografische toestellen van het station aardschokken waarnemen.

● Kleine revolutie te Berlijn: zestien ouvreuses van een cinema trokken er tegelijkertijd uit, want zij konden de film « Gejaagd door de wind » geen sekonde langer zien. Dat is te begrijpen: de film loopt in die bepaalde cinema al meer

DOOR MEEUWEN GERED

NORMAN C. BROWN kantelde met zijn broze kano voor de Engelse zuidkust. Hij kreeg bij het kantelen de rand van de boot op het hoofd en was daardoor half bewusteloos. Niemand had het ongeluk gezien en ongetwijfeld zou Norman verdronken zijn, indien er niet een schaar meeuwen boven zijn hoofd had gescheerd. De meeuwen krijsten zó luid dat een man, die behoorde tot de Britse kustwacht, er opmerkzaam door werd en de drenkeling ontdekte. Onmiddellijk werd een boot uitgezet en Norman Brown werd veilig aan land gebracht.

tiljon

HET KORT

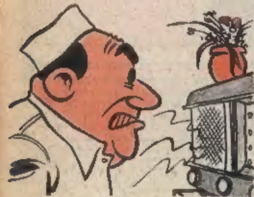
dan twee jaar zonder onderbreking !

● Te Port Huron (U.S.A.) vergaderden 100 mensen rond een rijk beladen tafel met het doel de nodige fondsen bijeen te krijgen voor een nieuw ziekenhuis. Na afloop moesten ze alle honderd naar een kliniek gebracht worden : ze hadden giftige paddestoelen gegeten !

● Bij het binnenrijden van het Amerikaans stadje Story lezen de automobilisten het volgende : Langzaam rijden en goed uitkijken want wij hebben geen ziekenhuis !

DE HAAS EN DE GIRAFFE

JEAN DUCHEMAIN is pastelbakker en weegt 149 kg. Z'n vrienden gaven hem amusante bijnamen, iets waarin Jean nooit graten heeft gezien. Een tijd geleden echter vertelde men dat Jean op jacht was geweest en, bij vergissing, een jonge giraffe had neergeschoten in de mening dat het een haas was. Radio Europa Nr 1 nam de anekdote over, maar de speakerin voegde er olijk aan toe : « De hazenpastei, die week door de zwaarlijvige handelaar verkocht, moet wel een vreemd smaakje gehad hebben !... » Toen werd Jean boos en lei een klacht neer tegen de radio die zijn handel nadeel berokkende... De advokaat van de verdediging verklaarde in zijn peldooi ondermeer, dat men in het grootste restaurant van arijs in het jaar 1870 de giraffe van de « Jardin des Plantes » heeft opgepeuzeld en dat niemand er van ziek werd ! « Wat 'n Barbaren ! » zouden de Engelsen zeggen.

WAAGHALZERIJ

MEN heeft een nieuwe sport uitgevonden die zo wat het midden houdt tussen voetbal en rugby. Iedere ploeg bestaat uit drie auto's zonder deuren en in iedere auto zitten twee spelers. Met een stok trachten zij een nylonbal in het doel van de tegenstander te slaan. Moedwillige botsingen zijn verboden !...

EEN KAT IS TROUW

SOMMIGE mensen beweren dat katten noch aanhankelijk noch trouw zijn, maar zij vergissen zich deerlijk. De kat van een zekere Portalier wonende te Valréas, in Frankrijk, leverde het bewijs. De dochter en de schoonzoon van Portalier wilden de poes, Moustique geheten, meenemen naar hun nieuw tehuis. Nauwelijks was de kat in haar nieuwe woning of ze keek argwanend rond en verdween stilletjes. Vijf dagen later stond ze vermagerd en met wonde poten voor haar oude woning... Moustique had niet minder dan 150 km afgelegd om naar haar vroegere meester en haar oude, vertrouwde woning terug te keren !

STAMBOOM TE KOOP

KOM naar Engeland en zoek uw kom-af ! Misschien stamt u wel in rechte lijn af van koning Arthur of ontdekt u dat u een verre neef van Eden bent !

Aldus begint een grote advertentie in vele Amerikaanse dagbladen. Het was als een grapje bedoeld. Nu hebben de Britten tot hun stomme verbazing bemerkt dat de Amerikanen in groten getale naar Engeland komen om

daar inderdaad hun stamboom te zoeken ! Ingevolge deze voorvader-advertentie is het Amerikaans toerisme naar Engeland met 15 % gestegen. De Britten die altijd onmiddellijk voelen van waar de wind komt, hebben zich snel aan deze toeristentrek aangepast. Voor de Sint Paul's katedraal of het Buckingham Palace staan mensen die direkt kontakt hebben met genealogen, die voor 500 dollar, ten behoeve van de Amerikaanse toerist op zoek gaan naar diens stamboom.

— Mijnheer, wilt u een paar goede voorvaderen kopen ? is thans de vraag die aan iedere Amerikaanse toerist wordt gesteld.

DE GRENSPOLITIE DOET EEN OOGJE TOE

ALS men een dagblad uit München mag geloven, dan heeft de grenspolitie de laatste tijd heel wat vervalsingen van reispassen vastgesteld. Het eigenaardigste was dat het steeds paspoorten van vrouwen betrof en de vervalsingen niet gepleegd werden met misdadige bedoelingen... Alleen de vrouwelijke ijdelheid was hier in het spel ! Men stelde inderdaad vast dat de geboortedatum uitgegomd was en de datum, die er (niet altijd zeer handig) bovengeschreven was, maakte de dame in kwestie ettelijke jaren jonger. De grenspolitie kneep dan ook heel ridderlijk een oogje toe !

EEN HELIKOPTER MET STRAALMOTOR

REVOLUTIE in de konstruktie van helikopters ! In deze helikopter, vervaardigd door de Spaanse ingenieur Cantiteau, werd inderdaad een straalmotor ingebouwd welke de propulsieschroeven totaal overbodig maakt. De helikopter werd voor het éérst getoond op het vliegveld van Geneve-Cointrin. Hij is veel soepeler dan de gewone hefschroefvliegtuigen.

GOED NIEUWS !

NOG ENKELE WEEKJES GEDULD EN

KUIFJE

IS WEER IN ONS MIDDEN !

Het weekblad « KUIFJE » : 11e jaargang. Lombard Uitgaven. Lombardstraat, 24, Brussel. — P.C.R. : 1909.16. — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc, Isidoor Gerardlaan, 9, Brussel. — *Heliodruk :* De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, 290-292, Van Volxemlaan, Vorst-Brussel. — *Publiciteit :* **PUBLI-ART**

KUIFJE-Holland : Singel 353, Dordrecht. — Tel. : 3653 — Giro 655.389 — *Abonnement : 5 fl. per kwartaal.*

Buitenland en Belgisch Kongo : 10 F. — Nederland : 50 cent.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND :

Frankrijk : DARGAUD S. A., 60, Chaussée d'Antin, Paris IXe.
Zwitserland : INTERPRESS S. A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Kongo : KUIFJE KONGO - P. B. 449, Leopoldstad (B.K.).
Canada : 5090, avenue Papineau, Montréal 34 (Qué).

ABONNEMENT

	België	Buitenland Belgisch Kongo	Canada
3 maanden ...	95,— F.	105,— F.	$ 2.00
6 maanden ...	180,— F.	205,— F.	$ 4.00
1 jaar	350,— F.	400,— F.	$ 7.00

Oplage gekontroleerd door Deven. 6-9-56

HET RAADSEL VAN ATLANTIS

TEKST EN TEKENINGEN VAN EDGAR-P. JACOBS

Blake dwong een handlanger van Magon plaats te nemen in een kano en hem naar Poseidopolis te brengen. De kano wordt echter nagezet door een kustwachter...

Nauwelijks aan boord, brengt hij de kapitein op de hoogte van zijn avontuur.

De boot schiet op volle kracht vooruit en wint spoedig terrein op de vluchteling. De storm is nu in alle hevigheid losgebarsten. Hoge golven slaan op, felle bliksemstralen doorklieven de inktzwarte lucht...

